

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2012 lapkritis Nr.43

„Mano laiptinėje, penktame aukšte gyvena senutė. Prieš penkerius metus mirė jos vyras, o prieš dvejus - dukra su visa šeima žuvo autoavarijoje.

Grįždama iš universiteto ant laiptinės durų pastebėjau ranka rašytą skelbimą: „Pamečiau dešimt litų, kas rasite – prašau grąžinkite į 76 butą, pensija maža, neužtenka duonai.“

Bute gyveno toji senutė. Išsitraukiau iš piniginės 10 lt ir pakilau į penktą aukštą. Kai atidaviau senutei pinigus, ji apsiverkė: „Tu jau dvyliktas žmogus, kuris man atnešė pinigus. Ačiū“. Aš nusišypsojau ir jau pasisukau eiti, kai senutė pratarė: „Dukrele, nuplėšk skelbimą nuo durų, ne aš jį rašiau“.

Senutė stovėjo ir verkė: „Žmonių gerumas ir užuojauta suteikia man vilties“.

*Visada palikite savyje šiek tiek vietos
GERĖJEMS darbams.*

(pasakojimas ir nuotrauka iš interneto)

Lapkričio mėnesio jubiliejai. Sveikiname!

60 metų sukanka **Violetai Bartaševičienei** iš Klykių;

70 metų jubiliejų švenčia **Ona Vaičiūnienė** iš Sirvydžių ir **Antanas Šerys** iš Šeimaties;

80 metų sukanka tauragniškei **Jadvygai Kamarauskienei**;

85 – erių metų sulaukė **Ona Čižienė** iš Balčių kaimo;

90 metų jubiliejų švenčia tauragniškę **Monika Jauniškienė**.

*Dančaus ir žemės delnuos,
Gėlių ir saulės šviesoje
Laiko muziką skamba.
Sustokį, klausykis, išgirsį,
Kas pasaulio simfoniją groja...
Gal džiaugsmo dalelę pajutęs
Balta paukštį paliesi?
Ir suprasi žodžius visose akyse,
Ir eiti kėliu nebus sunku:
Balta paukštė gyvens
Tavoje širdyje. (Eglė Budrytė)*

Danguolė Grabauskienė

Romansams abejingų nebuvo

Spalio 20 d. Tauragnų kultūros centre vyko romantinės muzikos festivalis „Po Tauragnų dangum“. Jį organizavo kultūros centro koordinatore Jūratė Šinkūnienė.

Festivalyje dalyvavo Ignalinos rajono Dūkšto vokalinis trio, vadovaujamas Danguolės Urbonienės. Jų balsai šioje salėje tauragniškiams skambėjo ir prieš penkerius metus. Susirinkusieji taip pat klausėsi Rokiškio rajono Juodupės kultūros centro ansamblio atliekamų romanų (Vadovė Asta Jakuntavičienė), Anykščių kultūros centro Kavarsko skyriaus romanų atlikėjų grupės dainų (Vadovė Leda Kazokienė). Kaip visada, pasirodė ir tauragniškiečiai, vadovaujami Vilmos Valienės. Dalyvavo nemažai puikių solistų - Algimantas Baronas, Algimantas Čaplinskas, Vidas Rakauskas, Edmundas Pupinis.

Vakarą vedė Elena Juodienė ir Ramūnas Tumėnas.

Šventėje dalyvavo ir kolektyvus sveikino seimo narė Milda Petrauskienė.

Po renginio praėjus kelioms dienoms pakal-

Salės vaizdas

Tauragniškių senjorų balsai nepavaldūs laikui – visada skamba puikiai

Neatsiliko ir moterų ansamblis, ypač kai taip gražiai joms talkino gitaristai – Algimantas Čaplinskas ir Algimantas Baronas

binau Vilną Valienę. Per tą laiką išgirdau ne vieno žiūrovo mintis, kad tauragniškių pasirodymas labai pavykęs, kad moterų ansamblį gražiai papildė muzikantai vyrai. Tai ir norėjau sužinoti, kaip ansamblio vadovei pavyko šiemet suburti įvairesnį kolektyvą.

Vilma sakė, kad ji norėjo, kad prie dainų skambėtų ir gitara, ir armonika, o programą pagyventų vaikų pasirodymas. Kaip įgyvendinti sumanymus, tarėsi abi su režisierė Loreta, padėjo Jonės ir Mato tėveliai. „Sunkiausia buvo,- kalbėjo Vilma,- kol suradau gitaristus, šnekinau ne vieną, o tik vėliau išdrįsau paskambinti Algimantui Čaplinskiui. Esu jam labai dėkinga, kad sutiko pagelbėti, atvažiavo į repeticijas, nors laisvo laiko toks užimtas žmogus tikrai turi nedaug. O dar kartu ir kitą šaunų gitaristą atsivežė! Paskutinę dainą „Reikia draugą turėti“ kartu repetavom tik vakare prieš pat pasirodymą. Moterys labai nenorėjo dainuoti, nes repeticijų mažai, bet Algimantas nenusileido, sugebėjo įteigti, kad dainuoti kartu būtina. Ir matėt, rezultatas nenuvylė“. Vilma taip pat džiaugėsi, kad laisvo laiko surado ir Žaimantas Musteikis, ir susirinkusieji galėjo išgirsti, kaip „armonika rauduoja stiprių rankų traukiama“. O „rauduoja“ ji iš tiesų puikiai.

Vadovė džiaugėsi visais dainininkais, ypač senjorais, juk „dainuojantis žmogus toks gražus,- sakė Vilma,- ir visada jaunas“.

Dainuoja Algimantas Baronas, Tauragnų krašto garbės pilietis Algimantas Čaplinskas. Smuiku griežia Gintarė Armonaitienė

Seimo narės Mildos Petrauskienės dovanos tauragniškiams. Taip buvo apdovanoti visi pasirodę kolektyvai

Nuotraukoje dešinėje: kalba Jūratė Šinkūnienė, už jos – vakaro vedantieji Elena ir Ramūnas

2013 - Tarmių metai. Mūsų kraštiečiai, Tauragnų krašto garbės pilietis Romualdas Šimkūnas pasiūlė paskelbti tauragniškių, rašančių gimtąją tarmę, kūrybos konkursą. Mes jį pavadiname prasmingais uteniškės poetės Reginos Katinaitės-Lumpickienės eilėraščio žodžiais - „**Neišsigink tarmės – gesmelas sava gražiausias**“ ir kviečiame rašyti aukštaičių uteniškių (tauragniškių) tarmę eilėraščius, vaizdelius, atsiminimus apie Tauragnų krašto žmones ir pan. Jūsų kūrybos laukiame iki 1913 m. liepos mėn.

Siųskite bendruomenės pirmininkei el. paštu dangsidabr@gmail.com arba perduokite rašytus ranka. Konkurso dalyviai ir nugalėtojai bus apdovanoti vasarą vyksiančios Kraštiečių šventės metu.

Visus pakerėjo nuostabus solistų trio iš Dūkšto – Danguė Urbonienė, profesionali atlikėja Birutė Paukštienė ir Vytautas Kazėnas

O kad visiems būtų drąsiau, pirmą pasakojimą atsiuntė pats konkurso sumanytojas.

Romualdas Šimkūnas, diedas iš Vyžių

Būvą, būvą, kaip nebūvą

Y – GA – GA...

Vyskam yra pradžia ir galas. Taks likymas artinās ir mana susiedą Aleksandras arkliui. Iščėstei, tų gyvulį Utenoj nupirką cigonai.

Ja, būva teip, kad Aleksandras kumela atsivede gražų kumeliokų, su žvaigždi kaktai ir ilgu, kai mergos kasās, priekarčiu. Tris žiemas išmytintas, Tauragnų veterinoriaus

išromytas, bėris, pakinkytas dirba sunkius darbus, pa laukus tumpe plūgų, drapokų, akėčias, volų. Pokarią čėsais Aleksendra su tuo arkliu iš Ažvinčių miškų traliava medžius, veže juos Vaikšniūnų dirvonan, prie Dringią ažerą.

Daug metelių tarnavys, bėris nusanėja, apšepa, ja duntys išbirėja, ausys aplėpa. Cekavam šeiminykui net minčių nebūva jį nušaut ar išvaryt iš namų.

Venam rudeny, susiedą Anūprą paprotytas, Aleksendra, bėriui in kanopų uždėjis patkavas, šepečiais ir šūkam nuo galvos lyg uodegos iščiustinjis, susieškajis padabnesnį pavadi, vysų naktį šilkiniais varatinklių takais vedys, staviniava pre Utenos turgaus vartų. Daires lungelią, kur parduodami byletai su tavoru ineit turgun.

Tuomčes pre Aleksendras vėl preja Anūpras. Pasišaipis, kad takio kuiną niekas ir dykai neims, patare ausin inpylt pusbankį arelkas. No jos, asū, arklys atsgautų. Gal atsras durnius, katras nupirks.

– Ko ne ko, arelkas Utenoj vysadu būva ir bus. Čia ne Narvegija, kur sausas įstatymas, kur juodos duonas ir velnią lašų lingvai negausi, – sampratava geranoris susiedas.

Aleksendra, bėrį inspraudis tarp tvaros ir vartelių, ausin sukliukina pusbankį maskovskas. Arklys, išsigundis, susmuiste, sukrate galvų, jo kinkas sudrabėja. Susperdis apsrmena. Atsgavis suprunkste ir kiek jėgas išneša sužvinga: Y ā ga – ga... Jo balsas peršaka par mesčiunskus daržus, atsymuše in Tauragnų gatvelas namus.

Kaip iš dungaus išmesti, pre Aleksendras pribūva cigonai. Grait ažu šimtų červonų suderėji, ažmakėja, bėrį nusivede turgun, pre tvaros pryriše.

Aleksendra, apsdairis pa turgų, vaikam nupirkis kiškią pyragų, preja padabot kaip laikas parduotas arklys. Pamatis nusgunda: bėris, galvų permetis par tvorų, atsisnarglėjis, knapsėdamas šnarpšte. Nieką kytą nelyka, kol nemata cigonai, išmaut iš turgaus.

Namie būdamas, iš Anūprą sužinoja, kad cigonai su batagais ir štankietais runkase, šūkaudami, lakste pa turgų, ieškąja apgavyką. Padekavojis, in stalą tęptarąja butelį labanarskas, garsiai sušūka:

– Agota, atnešk lašinių ir rūgintų kapūstų. Aplaiystysma Anūprą razumnų patarymų. Išgersma ir ažu tų, kad Utenoj negavau malkų.

– Dabok, ar atvažiavi cigonai neišmaišis mūs lungų, ar namų nepalais dūmais!

– Būk spakaina, Utena ažu trysdešim varstų. Kaks velnias juos neš par šituos blūdus miškus del šimtą červonų. In sveikatas, Anūprai!

Susiedas – kaimynas; iščėstis – sėkmė; išromytas – išguldytas; drapokas – geležinės akėčios; traliuot – medžius išvežti iš miško; cekavas – sąžiningas; patkava – pasaga; iščiustint – išvalyti; padabnesnis – geresnis; tavoras – prekė; arielka – degtinė; štankietas – tvoros kuolelis; razumnas – protingas; dabok – žiūrėk; spakainas – ramus.

Bronė Juknevičienė

Grožį kuriame patys

Kasmet Utenos r. savivaldybė organizuoja apžiūrą-konkursą „Gražiausia sodyba Utenos rajone“. Kiekviena seniūnija atrenka keletą sodybų, kurios, jų nuomone, labiausiai vertos dalyvauti apžiūroje. Jau ne pirmi metai Tauragnus reprezentuoja ir Loretos ir Nerijaus Grašių sodyba. Šiandien ir užsukame pas svetingus šeiminkus.

Loreta ir Nerijus Grašiai savo namų aplinką (ir pačius namus) gražina jau maždaug 15 metų. Kiekvienas, kuris eina pro šalį, stabteli pasigrožėti tobulai nupjauta žole, įdomiai iškarpytais medeliais, augalų įvairove, žydinčių gėlių spalvomis. Netgi dabar, rudeni, jų kiemas traukia akį. Kaip jiems pavyko sukurti tokią aplinką? Šeiminkai mielai sutiko atsakyti į mano klausimus. Tiesa, daugiau kalbėjo Loreta, Nerijus pasakė, kad jų šeimoje darbų pasiskirstymas toks: „mano garažas, jos – gamta“. Šeštadienį oras buvo gražus, tad nenuostabu, kad Loretą radau lauke – dar ne visi darbai pabaigti ir pasiruošta žiemai.

Buvo įdomu sužinoti, ar **sodybos šeiminkai turi aplinkos gražinimo „planą“, ar darbai vyksta spontaniškai, o taip pat kuris iš jų yra pagrindinis vadovas ir darbų sumanytojas.** Loreta papasakojo, kad planą jie turi. Pirmiausia ji išsako savo idėjas, ką ir kur reikia daryti, o tada vyras pasako, kas jam iš tų sumanymų patinka. Dėl kiekvieno darbo, kiekvieno augalo, kurį nori pasodinti ar, jei reikia, išrauti ar nukirsti, tariasi abu. Loreta prisipažįsta, kad viena ji negali nuspręsti, kas gražu. Gražu ir priimtina turi būti abiems. Darbus planuoja visada pavasarį – tada geriausiai matosi, ką reikia sodinti, pakeisti, nauja sugalvoti, o rudeni belieka pašalinti, kas netiko, nepriėjo, pasirodė negražu.

Kaip gimsta mintys, ką reikia daryti – „iš galvos“ ar kur nors pamatote, perskaitote? Loreta sako, kad labai domisi aplinkos tvarkymo idėjomis. Turi daug žurnalų, pasižiūri internete, ir per televizorių tokių laidų galima pamatyti. Aptaria abu su Nerijumi, ką pamatę, ir sprendžia, ar jų sodybai tai tiks, ar galės įgyvendinti sumanymus. Dirba patys, patys karmo medelius, formuoja, tiesa, daugiau Loreta

užsiima kūryba. Gal pasamdžius aplinkos tvarkymo specialistus ir gražiau būtų, bet šeiminiškai daro taip, kaip jiems išeina. „Mums gražu“, - sako. Dabar planuoja susitvarkyti keliuką, kieme - smulkiais akmenukais kokį plotelį iškloti. Nėra buvę vasaros, kad jų kieme neatsirastų ko nors nauja.

Ar daug laiko reikia taip tvarkytis ir prižiūrėti sodybą? Jei ne paslaptis – ar daug lėšų reikia? „Laiko tikrai reikia daug, ypač jei turi žydinčių gėlių. Pas mus augo net 30 rožių krūmų, tai vien su jom kiek darbo buvo. Dabar rožių jau mažiau. Bet žydinčių gėlių kieme turi būti, - sako Loreta, - norisi ryškių spalvų“. Jei suplanuoja tą dieną dirbti kieme, tai ir dirba visą dieną. Žolę pjauna du kartus per savaitę. Nerijus genėja medžius, šiukšles išveža, o kiti darbai – Loretos. Pinigų, aišku, daugiausia reikia augalams, ypač medeliams. Todėl seka naujienas, stengiasi pirkti, kai kokios akcijos būna, su seserim pasikeičia, kai ką patys užsiaugina. O ir draugai žino, kas jiems patinka, padovanoja kokį medelį gimtadienio proga.

Medžius pradėjo sodinti, kai tik čia apsigyveno. Jie jau užaugo. Daug reikėjo ir iškirsti. Anksčiau kokie kiemai buvo – vaismedžiai, vaiskrūmiai. Grašiai neturi nei serbentų, nei agrastų. Ir daržo nedaug, sako, reikia rinktis, ką nori turėti. Loreta ir Nerijus nori gražesnio kiemo... Tiesa, moteris čia pat priduria, kad ir daržą, ir bulvių jie turi, tik ne prie namų, o Taurapilyje, pas mamą. Ten jie turi savo žemės.

Loretą labai džiugina, kad dabar galima rasti kokių nori augalų, medelių. Tik pinigai riboja norus. Kainos labai pakilo. Kalninės pušys buvo po 15 litų, o dabar jau 25-50 litų, sidabrinių eglučių kaina pakilo nuo 20 iki 50 litų. Žinoma, medžiai greit neauga, reikia ir laiko, ir darbo, todėl ir kainuoja. Nerijus sako, kad kai kuriuos medžius, visą jų grožį pamatys tik kai pasens.

Ką Jūsų šeimai reiškia gyventi tokioje gražioje aplinkoje? „Jei gyvent – tai gražiai. Taip visada

sakydavau. Man labai daug reiškia graži aplinka, - sako Loreta.- Kad vakare galėtum po darbų atsisėst, pasidžiaugt, kad draugus galėtum priimt, židinį užsikurt. Kur nors išvažiuojam kelioms dienoms, grįžtam – o gėlės paaugę, pasiilgstam savo namų... Sūnui Edgarui irgi svarbu. Jis irgi pastebi grožį, lygina su draugų tėvų sodybom. Yra ne vieną kartą pasakęs, kad pas kuriuos nors gražiau...“ Loretai atrodo, kad jų kiemas nėra išskirtinis, tik tvarkingas, augalai sukomponuoti, tai gal visuma ir gražiai atrodo.

Ką patartumėt kitiems, taip pat norintiems pakeisti savo namų aplinką? Pradžiai daug nereikia. Žolę dažniau nupjauti, paprasčiausią pušį ar eglutę galima patiems apkarpyti, formuoti. Net ir jurginai gražiai atrodo... Reikia tik pradėti, pajusti, kad smagu gražinti savo aplinką, o tada jau kiekvieną pavasarį norėsis ką nors nauja sukurti...

Nuotraukose: Loretos ir Nerijaus Grašių sodyba

**Bronė Juknevičienė tęsia
pasakojimus apie mūsų jaunimą –
mokytojų vaikus, mokyklą
baigusius jau Nepriklausomos
Lietuvos metais**

**Kaip mes gyvename po vidurinės
mokyklos baigimo**

Sigita Juknevičiūtė

(mokyklą baigė 2006 metais)

Šiomet minėjau jau antrą rugsėjį, kuris reiškė tik pirmąjį rudens dieną, o ne pirmąjį mokslo metų dieną. Ir iš tiesų tapo keista nebeiti į mokyklą ar universitetą. Juk tą dariau 18 savo gyvenimo metų. Pirmieji aštuoneri metai – Tauragnuose, po to dar ketveri Utenos A. Šapokos gimnazijoje ir šešeri Vilniaus Universitete. Po mokyklos tvirtai žinojau, ką noriu studijuoti ir buvo sunku sugalvoti kitus pasirinkimus „dėl visa ko“. Taigi mano žinojimas ir norėjimas atvedė mane į VU Filosofijos fakultetą, tapau psichologijos bakalauro pirmakurse. Praėjus ketveriems gana sunkiems, bet tuo pačiu ir įdomiems metams, rankose laikiau bakalauro diplomą. Kadangi tuo metu jis labiau reiškė tik išsilavinimą žymintį dokumentą, o ne specialybę, žinojau, jog turiu baigti ir magistrantūrą, jei noriu dirbti šioje srityje. Pasirinkau organizacinę psichologiją, kurioje mokiausi, kaip derinti psichologijos žinias versle, organizacijoje, įmonėje.

Sėkmingai mokslus baigiau 2011 metų birželį ir pasakiau sau, jog mokslų kuriam laikui tikrai gana. Kaip ir bene kiekvienas studentas, jau nuo antro bakalauro kurso pradėjau dirbti: greitojo maisto restorane, draudime. Abiejuose darbuose išdirbau gana ilgai (studentiškais terminais kalbant) – po pusantrų metų. Bet visada žinojau, kad turiu dirbti pagal savo įgytą specialybę. Ir atkakliai siekiau savo tikslo: gyvenimo aprašymą siūsdavau tik ten, kur norėjau dirbti iš tikrųjų, nelaukiau, kol man paskambins darbdavys, o pati skambindavau. Pastangos atsipirko ir jau daugiau nei 2,5 metų dirbu vienoje telekomunikacijų bendrovėje personalo vadybininke. Vykdaau darbuotojų paiešką, atranką, organizuoju

darbuotojų mokymus bei prisidedu prie kitų svarbių procesų įmonėje.

Džiaugiuosi savo darbu ir gyvenimu čia, Lietuvoje. Džiaugiuosi, kad neteko paragauti emigranto duonos ir kad svečius kraštus galiu aplankyti kaip turistė. Šalia mokslų ir darbo visada rasdavau ir dabar randu laiko didesniems ar mažesniems džiaugsmams: geram spektakliui ar filmui, smagiam koncertui, įspūdžių kupinai kelionei, naujo pyrago recepto išbandymui ar tiesiog įdomios knygos puslapiui...

Sigita Juknevičiūtė Prahoje (nuotr. iš asmeninio albumo)

Monika Vaitiekėnaitė

(mokyklą baigė 2009 metais)

Dar mokydamasi Utenos Adolfo Šapokos gimnazijoje tėvelių ir Utenos mero dėka turėjau galimybę su moksleivių mainų programa išvykti metams į Daniją. Ten supratau, jog savo ateitį norėčiau sieti su gamta, o tiksliau - su augalais ir jų komponavimu. Todėl baigusi gimnaziją įstojau į Kauno kolegijos želdinamų teritorijų inžinerijos specialybę. Dauguma mano aplinkinių nelabai entuziastingai sutiko mano pasirinkimą studijuoti kolegijoje, bet, jei turėčiau galimybę atsukti laiką, viską daryčiau taip pat.

Prieš stodama Kaune buvau apsilankiusi vos kartą ar du, todėl miestas man buvo visiškai nepažįstamas. Fakultetas, kuriame mokiausi, buvo už miesto ir turėjau daug laisvo laiko, todėl įstojau į studentų atstovybę, jau vos po kelių mėnesių darbo joje buvau išrinkta į fakulteto pirmininkės pareigas. Kartu su kitais Kauno kolegijos studentais organizuodavome renginius studentams, rengdavome įvairias socialines akcijas, rūpinomės studentų gerove tiek pačioje kolegijoje, tiek bendrabučiuose, tiek kasdieniniame jų gyvenime. Taip pat dirbome ir su Erasmus programa į Lietuvą atvykusiais užsieniečiais, su kuriais ir dabar esame labai geri draugai.

Antraisiais studijų metais turėjau galimybę išvykti į užsienį net du kartus: pirma mano kelionė buvo į Olandiją, o antroji - į Portugaliją. Į Olandiją vykau pagal dvišalius mainus - dirbti. Vykome keturi lietuvaičiai, gyvenome nedideliame namelyje. Dienos metu dirbome obuolių ir kriaušių ūkyje, dažniausiai rūšiudavome vaisius. Jų atsivalgėme tiek, kad dar

iki šiol rinkdamasi koki vaisių valgyti, obuolius su kriaušėmis palieku kaip paskutini pasirinkimą. Na, o laisvu laiku ir savaitgaliais keliaudavome. Ūkininkai, pas kuriuos dirbome, mums duodavo mašiną, dažniausiai ir kuro įpildavo, tad po apylinkes važinėdavomės nevaržomi. Taip pat su draugais olandais keliavome ir į didžiuosius

Olandijos miestus, lankėmės parodose. Labai didelį įspūdį paliko tai, kaip olandai švenčia Užgavėnes. Ši šventė švenčiama keturias dienas, ir tuo metu niekas nedirba, vyksta daug paradų.

Antroji mano kelionė studijų metu buvo pagal Erasmus mainų programą. Gyvenau Portugalijos šiaurinėje dalyje, studentų miestelyje Braganca. Į Portugaliją atvykau atlikti praktikos, todėl universitete mums buvo priskirtas dėstytojas, kuris mums padėjo dirbti. Pirmąjį mėnesį rinkome augalų, augančių Portugalijoje, duomenų bazę, vėliau su dėstytoju keliauome po šiaurės Portugaliją bei Ispaniją ir gilinomės į gamtą, o vėliau kiekvienas gavome asmeninį darbą ir turėjome suprojektuoti mums priskirtas teritorijas, suplanuoti augaliją, mažąją architektūrą, apšvietimo bei kitas sistemas. Būdama Portugalijoje šiek tiek pakeliavau po šalį. Porto - neabejotinai vienas gražiausių mano aplankytų miestų. Taip pat su draugais buvome nuvykę ir į Ispanijos pietus.

Grįžusi po pusės metų kelionių, toliau kibau į mokslus, juk laukė paskutiniai metai Kolegijoje. Buvo sunkoka vėl įsivažiuoti į pilką lietuvišką kasdienybę, bet kelionės paliko gražius prisiminimus ir būrį draugų visame pasaulyje.

Šiuo metu gyvenu Kaune, mieste, kurį įsimylėjau labai greitai. Kurį laiką po studijų baigimo norėjau pailsėti, todėl didžiąją vasaros dalį keliavau: šiek tiek po Lietuvą, taip pat lankiau brolių Vokietijoje, su ansambliu „Vievers“ keliavau į Siciliją.

Dabar savanoriauju pokerio namuose dalindama kortas bei dirbu floriste nedidelėje parduotuvėlėje. Didelių ateities planų kol kas nekurio, tačiau mąstau apie magistro studijas Danijoje, juk ten mokslas nemokamas, o ir į jauną žmogų žiūrima su viltimi. Kadangi turėjau galimybių keliauti ir pagyventi užsienyje, Lietuvoje nusistovėti dar nesinori.

Nuotraukoje: matuojusi brazilų tautinio kostiumo viršutinę dalį (iš asmeninio albumo)

APIE RENGIOUS TRUMPAI

(informavo **Vilma Valienė**)

Ačiū Tau, kad Tu esi,- taip pavadinta šventė kultūros centre vyko lapkričio 10 dieną. Šventės metu buvo pagerbti žmonės, kurie savo laisvalaikį skiria dainai, teatrui.

Utenos kultūros centro Padėkos raštais ir gėlėmis buvo apdovanoti scenos veteranai: Janina Augulytė, Jonas Belopetravičius, Alvydas Danauskas, Irena Eidžiulienė, Vidas Juknevičius, Petras Kazickas, Stasė Mikulėnienė, Janina Puodžiukienė, Bronius Slapšys, Ramūnas Tumėnas, Tamara Vanagaitė, Valda Žebelienė. Padėkos raštus įteikė Utenos kultūros centro režisierė Irena Leikauskienė. Meno mylėtojus sveikino Utenos r. savivaldybės kultūros skyriaus vyr. specialistė Zita Mackevičienė, bendruomenės pirmininkė Danguolė Grabauskienė.

Tauragnų seniūno Alvydo Danausko ir Tauragnų Kultūros centro darbuotojų Padėkos raštai ir gėlės buvo įteikti visiems kitiems meno mylėtojams, kurie savo stažo scenoje dar neskaičiuoja dešimtmečiais. Nepamiršti buvo ir mažieji artistai ir dainininkai – Ieva, Jonė ir Matas.

Susirinkusieji žiūrėjo inscenizaciją pagal E. Ignatavičiaus apsakymą „Nutolstantis pasaulis“.

Šventės metu armonika grojo Žaimantas Musteikis, dainavo Algimantas Čaplinskas ir Algimantas Baronas, Kęstutis Čiauška, koncertavo Ignalinos liaudiškos muzikos kapela „Ringė“, vadovaujama Pranciškos Skačkauskienės.

Pagrindiniai šventės rėmėjai - Utenos kultūros centras ir parduotuvė „DIRIMI“.

Šventės sumanytoja – Tauragnų kultūros centro meno vadovė Vilma Valienė. Jai talkino režisierė Loreta Juškėnienė ir koordinatore Jūratė Šinkūnienė.

Su Padėkos raštais ir gėlėmis – scenos veteranai

Sveikina Utenos kultūros centro režisierė Irena Leikauskienė;

Groja Žaimantas Musteikis Dainuoja Kęstutis Čiauška

Scena iš spektaklio.

Scenarijaus autorius – Jonas Belopetravičius, režisierė – Loreta Juškėnienė. Vaidina **Ligita Balčiūnienė** ir **Valda Žebelienė**.

Saviveiklininkus sveikina Kultūros centro darbuotojos

Trumpai**Mokykloje** (informavo Aldona Tartilienė)

Nuo 2012 metų antrokės Ieva ir Kamilė bei trečiokas Matas dalyvauja šalies gabių ir talentingų vaikų ugdymo projekte „Respublikinė pradinė klasių mokinių gabumų ugdymo akademija „Smalsutis“. Mokiniai kūrė knygtutes. Tarp geriausiai atliktų darbų pripažinta Mato Paukštės sukurta knygutė. Spalio pabaigoje Matukas ją pristatė Kraštonos progimnazijos bendruomenei.

Darželyje (informavo Aldona Budreikienė)

Prieš Vėlinės darželinukai aplankė mūsų kraštietės Eugenijos Šimkūnaitės kapą. Vaikai nurinko lapus, uždegė žvakutes.

Rudenėlis darželinukus pakvietė į popietę. Parodėlėje gražiai derėjo darželyje ir namuose sukurti darbeliai. Akį džiugino ežiukai, kiškiukai, įvairūs pasakų veikėjai, mašinos, net geltonas autobusiukas, spalvoti obuoliukai ir rudeniškai pasipuošę medžiai.

Vaikučiai pasveikino Rudenėlį eilėraštuku, dainele, o į žaidimą su skėčiais įtraukė ne tik mamas, tėčius, bet ir senelius.

Parodėlės eksponatai

Andrius Mackonis, Utenos kredito
unijos administracijos vadovas

Mieli Tauragnų krašto žmonės,

Kuo nuoširdžiausiai noriu pasidžiaugti, kad ir jūsų krašte savo darbą pradėjo nutolusi Utenos kredito unijos kasa. Čia mūsų nariai, gyvenantys Tauragnuose ar jų apylinkėse, gali patogiau pasinaudoti kredito unijos teikiamomis paslaugomis, o dar nesantieji nariais – jais tapti.

Tauragnų kasa yra jau trečioji Utenos kredito unijos kasa, veikianti ne Utenos mieste. Pirmoji kasa 2006 metais buvo atidaryta Užpaliuose, antroji, šių metų pradžioje – Molėtuose.

Dažnas klausia, kodėl kredito unijos steigia kasas kaimuose, kai tuo tarpu bankai atvirkščiai – pabėgo iš kaimiškų vietovių ir tebesitraukia iš mažesnių miestų į didesnius. Atsakymas glūdi kooperacijos idėjoje ir pačiame kredito unijos veiklos principu. Todėl klausiantiems tenka nuolatos kartoti, kad

kredito unijos yra sukurtos ne tam, kad uždirbtų pelną jos nariams – pajininkams, o tam, kad jiems teiktų finansines paslaugas maksimaliai naudingomis sąlygomis. Dažnai kredito unija yra vadinama bendruomenės bankeliu, nes sukurta bendruomenės pagrindu. Kiekvienas kredito unijos narys yra ir savininkas to bankelio. Štai todėl dažna kredito unija, neuždirbdama jokio pelno, iš savo narių gali nemokamai priimti komunalinius mokesčius, gerokai pigiau arba nemokamai atlikti mokėjimo pavedimus, pasiūlyti didesnes palūkanas už indėlius, internetinę bankininkystę, mokėjimo korteles, o prireikus – gali paprasčiau ir pigiau paskolinti.

Ekonominio nuosmukio – krizės – metu šią kredito unijų naudą atrado ne tik daugybė gyventojų, tačiau ir smulkus verslas, todėl kredito unijos pradėjo augti dar sparčiau, ir tai tikriausiai stambiam kapitalui ėmė nebepatikti. Todėl vis dažniau išgirstame apie ketinimus kredito unijoms uždėti apynasrį ir, nori ar nenori, peršasi išvada, kad kredito unijos, kurių turtas tesudaro apie 2,5 proc. komercinių bankų turto, tikrai pradeda trukdyti bankams uždirbti dar didesnius pelnus.

Be to, noriu priminti, kad 2012-ieji metai Jungtinių Tautų Asamblėjos yra paskelbti Kooperatyvų metais, taip norint atkreipti dėmesį į kooperacijos naudą. Negana to, Utenos kredito unija šiemet švęs jau dešimtąjį gimtadienį. Tai didelė šventė mums visiems! Baigdamas noriu pakviesti visus, kam įdomi kooperacijos idėja ar kredito unijos veikla, drąsiai užėti į Tauragnų kasą, įsikūrusią seniūnijos pastate (tel. 8-389 32225). Mūsų darbuotoja tauragniškė Gražina Grašienė jums išsamiai papasakos apie kredito unijos teikiamas paslaugas ir naudą kredito unijos nariui.

Darbo laikas:

Pirmadienį - 8 – 14 val.
Antradienį - 8 – 10 val.; 15 – 17 val.
Trečiadienį - 8 – 10 val.; 15 – 17 val.
Ketvirtadienį - 8 – 10 val.; 15 – 17 val.
Penktadienį - 8 – 10 val.

AKTUALU

Bendruomenėje

Spalio pabaigoje vyko Tauragnų krašto **bendruomenės tarybos posėdis**, kuriame buvo nagrinėti keli klausimai. Vienas iš jų – pirmininko rinkimai. Bendruomenės pirmininke trejiems metams vienbalsiai perrinkta Danguolė Grabauskienė.

Kadangi buvo ne vienas siūlymas bendruomenės nario mokestį metams padidinti iki 10 litų, taryba svarstė ir šį klausimą. Kasmet surenkame vis mažiau lėšų iš 2 procentų pajamų mokesčio, nes mažėja atlyginimai, kai kas išeina į pensiją, kai kas tampa bedarbiais. O bendruomenės poreikiai lėšoms tikrai nemažėja, tai ir įvairios šventės, ekskursijos, sąskrydžiai. Apie lėšų panaudojimą išsamesnė informacija bus išspausdinta pasibaigus metams sausio mėn laikraštyje. Taryba

nusprendė nario mokestį metams padidinti iki 10 litų, tačiau, jei atsiras tokių žmonių, kurie nepajėgs tiek sumokėti, tikrai jie nebus išbraukti iš bendruomenės sąrašų, jei sumokės tiek, kiek ir anksčiau – 5 litus.

Atsiprašome skaitytojų už nekokybišką spalio mėnesio laikraščio numerį (nevienodas šriftas, raidžių dydis). Dėl laikraščio kokybės gavau vieną gana piktą el. laišką, tiesa, anoniminių, pasirašyti kažkas neišdrįso, bet į tą laišką atsakiau ir paaiškinau. Taigi noriu paaiškinti ir visiems skaitytojams, kad pasiteiravau spaustuvėje ir mane informavo, kad buvo sugedę veidrodžiai, kurie atspindi tekstą, o kad tekstas atspausdintas nekokybiškai, pastebėta per vėlai. Bet manau, kad Jūs į tai pažiūrėjote geranoriškai, o ir mūsų laikraščio turinio kokybė nenukentėjo.

Taip pat noriu informuoti, kad nuo Naujųjų metų laikraštį Jūs galėsite **prenumeruoti** pusei metų arba metams. Sumokėję 6 arba 12 litų Jūs kiekvieną mėnesį gausite laikraštėlį ir nereikės sukti galvos kiekvieną mėnesį, kaip tą litą paduoti. Moterims, kurios Jums atneša laikraštėlį, taip pat bus paprasčiau palikti laikraštį, jei šeimininkų ir nebus namie. Pinigus paduosite savo „laikraštininkėms“, gausite kvitelių su bendruomenės antspaudu. Jeigu atsitiktų taip, kad laikraštėlio nebeleistume, pinigai būtų grąžinti. Taigi apsispręskite, kurie norite kiekvieną mėnesį bendruomenės laikraštį skaityti. Mums taip pat bus patogiau, žinosime, kiek egzempliorių tikrai reikia, nes kartais laikraštėlio pritrūksta, kaip buvo praėjusį mėnesį.

Bendruomenės pirmininkė

Gruodžio 10 dieną (pirmadienį) Tauragnuose bus surenkamos didelių gabaritų atliekos. Didelių gabaritų atliekas reikia atnešti prie gatvės, jos turi būti nesumaišytos su komunalinėmis atliekomis.

Nuotraukos Aldonos Budreikienės, Reginos Mačienės, Aldonos Tartilienės, Žymanto Trimonio.

Redagavo ir maketavo

Danguolė Grabauskienė.

Spausdino Utenos spaustuvė